

Sygn. akt VIII **Pa 247/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Sędziowie:	SSO Małgorzata Andrzejewska SSR del. Magdalena Kimel (spr.)
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. C. (C.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odprawę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w T.

z dnia 17 września 2015 r. **sygn. akt** IV P 978/14

oddala apelację.

(-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del. Magdalena Kimel (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 247/15

UZASADNIENIE

Powódka J. C. pozwem skierowanym przeciwko pozwanej (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., domagała się zapłaty na jej rzecz kwoty 3 200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2013r., tytułem odprawy pieniężnej. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pracowała u pozwanej od 1 sierpnia 2008r., na podstawie umowy o pracę na czas określony 10 lat. Miejscem jej pracy była apteka w P.. W dniu 26 września 2013r. pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę, z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, informując powódkę ustnie, że przyczyną wypowiedzenia jest likwidacja jej stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych. Według powódki złą sytuację ekonomiczną potwierdził fakt się, całkowitej likwidacji apteki w dniu 31 grudnia 2013 r i rozwiązanie umowy o pracę z pozostałymi pracownikami. Powódka podniosła,

że u pozwanej zatrudniano powyżej 20 pracowników, zatem zastosowanie powinna znaleźć ustawa o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., w odpowiedzi na pozew z dnia 15 stycznia 2015r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zaprzeczyła temu, aby przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę była likwidacja jej stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, albowiem przyczyną wypowiedzenia było nienależyte wykonywanie obowiązków pracowniczych i niezadowolająca postawa pracownicza powódki, w szczególności objawiająca się jej obniżoną jakością pracy i fachowością. W czasie składania wypowiedzenia powódce, w ocenie pozwanej jej kondycja finansowa była satysfakcjonująca i nie stanowiła podstawy do jakichkolwiek zmian organizacyjnych.

Wyrokiem z dnia 17 września 2015 r Sąd Rejonowy w T. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.11.2013 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 zł tytułem opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka jest zwolniona, wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600 zł.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że powódka J. C. była zatrudniona u pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 1 sierpnia 2008r. na czas określony 10 lat, na stanowisku pomocy aptecznej, w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 1 600 zł brutto miesięcznie.

W dniu 26 września 2013r. pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę, a okres wypowiedzenia upłynął 12 października 2013r. Jako że strony łączyła umowa o pracę zawarta na czas określony, pozwana nie wskazała w piśmie przyczyny wypowiedzenia, natomiast w ustnych motywach uzasadnienia, pozwana wskazała, że przyczyny ekonomiczne są powodem rozwiązania umowy z powódką.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że stan zatrudnienia u pozwanej na dzień 30 września 2013r. wynosił 31 osób, na dzień 31 stycznia 2014r. 24 osoby, natomiast na dzień 30 czerwca 2014r. było to 26 osób. U pozwanej, w okresie ostatniego kwartału 2013r., na moment wypowiedzenia umowy o pracę, było zatrudnionych u pozwanej więcej niż 20 osób.

Sąd Rejonowy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalił, że powódka była dobrym pracownikiem, do której pracy pracodawca nie wnosił większych zastrzeżeń. Powódce zdarzało się palić na zapleczu apteki, jednak u pozwanej nie obowiązywały żadne wewnętrzne przepisy, czy też zalecenia przełożonych, które by na to nie pozwalały. Zresztą w ciągu dnia powódka wypalała zaledwie kilka papierosów. Do zadań powódki należało sprzątnięcie apteki, przyjmowanie i metkowanie leków. Po zwolnieniu powódki pozwana przyjęła na okres 2,5 miesiąca stażystkę, jednak przychodziła ona raz na tydzień wykonując czynności pomocnicze. Po tym okresie, pod koniec grudnia 2013r. aptekę w której pracowała powódka sprzedano konkurencji, na skutek zmniejszających się od dłuższego czasu obrotów i chęci skupienia się pozwanej spółki na terenie M.. Na zakończenie współpracy, pracodawca zorganizował pożegnalne przyjęcie dla pracowników likwidowanych aptek pozwanej w T. i P., na które zaproszona została także powódka.

Oceniając zebrany materiał dowodowy, Sąd pierwszej instancji wskazał, że kluczowe znaczenie dla sprawy miały dowody z zeznań świadków, w tym zwłaszcza K. K. oraz J. J. (1), które miały bezpośredni, bieżący kontakt z powódką, gdyż pracowały one w tej samej aptece na co dzień. Zeznania tych świadków były spójne, konkretne i wzajemnie korespondowały ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zwłaszcza zeznaniami samej pozwanej. Sąd Rejonowy wskazał, że z zeznań tych płynie wniosek, że powódka była bardzo dobrym pracownikiem, do którego pracy pozwana nie miała żadnych zastrzeżeń. Z zeznań świadka J. wynika, że pozwana poinformowała ustnie powódkę o tym, że przyczyny ekonomiczne stanowiły powód złożonego wypowiedzenia. Moc dowodową tych zeznań Sąd pierwszej instancji ocenił wysoko, albowiem świadek ten był bezpośrednio obecny podczas składania wypowiedzenia powódce. Sąd pierwszej instancji nie dał natomiast wiary zeznaniom świadków M. S., J. P. i M. K. w zakresie, w

jakim twierdzili oni, że powódka w nienależyty sposób wywiązywała się ze swoich obowiązków, i że we wrześniu 2013r. kondycja finansowa pozwanej była zadowalająca. W ocenie Sądu zeznania tych świadków w tym zakresie były odosobnione, sprzeczne z zeznaniami pozostałych świadków, jak też pozwanej, a przede wszystkim z doświadczeniem życiowym Sądu. Sąd pierwszej instancji wskazał, że niewiarygodne jest to, że skoro powódka rzekomo źle wypełniała swoje obowiązki i paliła papierosy, pozwana przez ponad 5 lat tolerowała taki stan rzeczy. Zresztą pozwana nie udowodniła, by obowiązywał u niej formalny, czy też nieformalny zakaz palenia papierosów. Świadek J. J. (1), a więc sam ówczesny kierownik apteki była zaskoczona rzekomym obowiązywaniem takiego zakazu. Sąd pierwszej instancji za sprzeczne z doświadczeniem życiowym uznał też twierdzenie pozwanej, jakoby w pierwszej kolejności zwolnieniu z apteki podlegać powinno kierownictwo apteki albo farmaceuci, gdyż pracownicy zatrudnieni na stanowisku farmaceuty są niezbędni do prowadzenia apteki, natomiast personel niższego rzędu jest pod tym względem bardziej „zastępowalny”. Sąd Rejonowy podkreślił, że podobnie jak w wielu innych restrukturyzowanych firmach i przedsiębiorstwach, kadra kierownicza jest tą, która najmniej doświadcza ewentualnych skutków restrukturyzacji, a główny ciężar sankcji przenoszony jest na szeregowych pracowników.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, że rzekome przyczyny na które powołuje się pozwana przy wypowiedzaniu umowy powódce, zostały wymyślone na potrzeby toczącego się postępowania i są nieprawdziwe. Trudno bowiem zrozumieć, by pracodawca mógł wypowiedzieć pracownikowi umowę z powodu niezadowolającej w jego oczach postawy pracownika, a następnie po paru miesiącach zaprosić go na pożegnalną kolację firmową.

W tak ustalony stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie powódki w oparciu o art. 10 ust 1 w zw. z art. 8 ust 1 ust. 2 ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, zasługuje na uwzględnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiódła strona pozwana wnosząc o jego uchylenie w całości, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego jej rozpoznania, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie temu sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi strona pozwana zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj art. 214 w zw z art. 224 § 1 kpc przez nieodroczenie rozprawy w dniu 02.06.2015 r i przesłuchania świadka K. K. bez udziału pozwanej, co w konsekwencji doprowadziło do pozbawienia pozwanej możliwości obrony swoich praw i skutkuje nieważnością postępowania na podstawie art. 379 pkt 5 kpc,
- naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj art. 207 § 6 kpc, poprzez jego niezastosowanie i niepominięcie spóźnionych wniosków dowodowych i twierdzeń powódki, a w konsekwencji dopuszczenie i przeprowadzenie spóźnionych dowodów i dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych w sprawie,
- błędy w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie przepisów prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj ar 233 § 1 kpc, na skutek przeprowadzenia przez Sąd I Instancji postępowania dowodowego z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania, wykroczenie poza ramy swobodnej oceny materiału dowodowego oraz brak bezstronnego i wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, poprzez bezpodstawną odmowę wiarygodności zeznaniom świadków pozwanej M. S., J. P., M. K. oraz oparcie rozstrzygnięcia wyłącznie na zeznaniach świadków powódki tj. J. J. (1), K. K.,

- naruszenie prawa procesowego mające wpływ na wynik sprawy tj art. 328 § 2 kpc, w zw z art. 227 i art. 236 kpc, poprzez nierzetelne sporządzenie uzasadnienia poprzez: wskazanie w uzasadnieniu okoliczności, które w żadnym logicznym sposobie nie wynikają ze zgromadzonego materiału dowodowego, niewystarczające wskazanie w uzasadnieniu przyczyn z powodu których Sąd pierwszej instancji dał wiarę zeznaniom świadków powódki a odmówił wiarygodności zeznaniom świadków pozwanej, nie wskazanie podstaw prawnych, na podstawie których Sąd I Instancji wyprowadził ze zgromadzonego materiału dowodowego takie a nie inne wnioski.

Strona pozwana w uzasadnieniu zarzutów podniosła, że wniosek o odroczenie rozprawy zaplanowanej na dzień 02 czerwca 2015 r, był uzasadniony faktem, że Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W., wyznaczył termin przesłuchania w drodze pomocy sądowej świadków M. S., J. P. oraz M. K. dopiero na dzień 06 sierpnia 2015 r. Wyznaczając termin rozprawy na dzień 02 czerwca 2015 r Sąd I Instancji przewidywał, że do tego dnia otrzyma odpowiedź na odezwę, aby móc kontynuować postępowanie dowodowe. Zdaniem pozwanej, skoro nie nastąpiło to w planowanym terminie do dnia 02.06.2015 r, wniosek pozwanej o odroczenie rozprawy był uzasadniony. Pozwana była przekonana, że będzie mogła odnieść się do zeznań świadka powódki K. K., będzie miała możliwość zadawania pytań, celem wykazania bezzasadności przywoływanych przez powódkę twierdzeń. Pozwana zarzuciła, że wniosek o odroczenie rozprawy został pominięty, a Sąd przeprowadził jeden z kluczowych dowodów w sprawie, co doprowadziło do zróżnicowania sytuacji procesowej stron, ze szczególnym pokrzywdzeniem strony pozwanej.

Pozwana w dalszej części wywozowała, że wnioski dowodowe powódki były spóźnione, w pozwie nie domagała się przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków, zatem dopuszczenie i przeprowadzenie spóźnionych dowodów i dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych stanowi naruszenie art. 207 §6 kpc.

Strona pozwana zarzuciła, że Sąd I instancji w sposób całkowicie bezpodstawny i nieuzasadniony odmówił wiarygodności zeznaniom świadków pozwanej, jednocześnie całkowicie jednostronnie dając wiarę zeznaniom świadków powódki. Wskazała, że zeznania świadków J. J. (1) i K. K. nie korespondowały z zeznaniami świadków M. S., J. P., M. K., wręcz przeciwnie były z sobą sprzeczne. Podkreśliła, że fakt, iż J. J. (1) znajdowała się bezpośrednio przy wręczaniu powódce wypowiedzenia, nie przesądza w sposób jednoznaczny, iż zeznania świadka są w tej kwestii wiarygodne. Okoliczność czy w chwili wręczania wypowiedzenia pozwana wskazała ustnie, iż powodem wypowiedzenia jest zła sytuacja ekonomiczna pracodawcy należy oceniać w kontekście całego zgromadzonego materiału dowodowego. Wiele dowodów wskazuje bowiem, że na chwilę składania wypowiedzenia, pozwana nie znajdowała się w sytuacji ekonomicznej, która mogłaby skłaniać ją do podejmowania kroków takich jak zwalnianie z tego powodu powódki. Ponadto przy wręczeniu wypowiedzenia był również J. P., który wskazał, że jako przyczynę wypowiedzenia wskazano złe wykonywanie obowiązków pracowniczych.

Pozwana wywozowała, że wszechstronna i bezstronna ocena całości materiału dowodowego pozwala wyprowadzić wniosek, że pozwana miała wiele zastrzeżeń do pracy powódki, co było powódce wielokrotnie przekazywane, gdy powódka była upominana i dyscyplinowana. Powódka bowiem paliła papierosy w trakcie pracy wewnątrz apteki, mimo iż wielokrotnie przekazywana jej była informacja, że jest to kategorycznie zakazane, wykonywała pracę od niechcenia, nie sprzątała i porządkowała leki w sposób niechlujny, przesiadywała w miejscu apteki, w którym przyjmuje się pacjentów. Fakt tolerowania takiego stanu rzeczy przez dłuższy czas, świadczy jedynie o dobrej woli pozwanej i wynika z „wysłuzonego stażu” powódki i jej ciężkiej sytuacji finansowej i sytuacji życiowej.

Pozwana podniosła, że dopiero na przełomie listopada i grudnia, podjęła decyzje o sprzedaży apteki w P., co uzasadnione było chęcią skupienia działalności pozwanej na terenie M.. Apteka nie została sprzedana konkurencji na skutek zmniejszających się od dłuższego czasu obrotów. W dacie wręczenia powódce wypowiedzenia, pozwana nie doświadczała żadnej pogarszającej się sytuacji ekonomicznej, gdyż jedyną zwalnianą wówczas osobą była powódka, w miejsce której zatrudniono stażystkę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w apelacji przez pozwaną nie zasługują na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok jest trafny. Sąd pierwszej instancji poczynił prawidłowe ustalenia odnośnie stanu faktycznego, przeprowadził niezbędne postępowanie dowodowe, a następnie w prawidłowy sposób, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego dokonał trafnej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku. Nie budzi zastrzeżeń także ocena prawna dokonana przez Sąd pierwszej instancji.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu nieważności postępowania, zważyć należy, że nie uwzględnienie wniosku strony pozwanej o odroczenie rozprawy z dnia 02 czerwca 2015 r, nie skutkuje nieważnością postępowania. O terminie rozprawy pełnomocnik strony pozwanej został prawidłowo zawiadomiony na rozprawie w dniu 17 marca 2015 r. Wniosek o odroczenie rozprawy uzasadniony był jedynie sugerowaną przez pełnomocnika kolejnością przeprowadzenia dowodów. Fakt, iż do dnia 02 czerwca 2015 r nie zostali jeszcze przesłuchani świadkowie w ramach odezwy, nie uzasadniał odroczenia rozprawy, w szczególności, iż powódka złożyła wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. K. i na tej rozprawie dowód został przeprowadzony. Nieobecność pełnomocnika strony pozwanej na rozprawie w dniu 02 czerwca 2015 r nie była wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć.

Zgodnie z art. 214 § 1 k.p.c. rozprawa ulega odroczeniu, jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo, jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem albo inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć, przy czym przepis ten ma odpowiednie zastosowanie do pełnomocnika strony. Sąd nie ma zatem obowiązku uwzględnienia każdego usprawiedliwienia nieobecności pełnomocnika strony i wniosku o odroczenie rozprawy. Treść art. 214 § 1 k.p.c. nie pozostawia wątpliwości, iż okoliczności uzasadniające odroczenie rozprawy muszą mieć charakter wyjątkowy, nadzwyczajny. Obowiązek wykazania, iż tego rodzaju okoliczności występują obciąża stronę, która się na nie powołuje. Niewykazanie tego rodzaju przeszkód lub powołanie się na okoliczności typowe, nie mające charakteru wyjątkowego, jako przyczynę uzasadniającą wniosek o odroczenie rozprawy, winno skutkować jego oddaleniem. (wyrok Sądu Apelacyjnego w G. z dnia 10.04.2014 r V ACa 137/14, LEX nr 1506684).

Strona pozwana we wniosku o odroczenie rozprawy nie wskazała żadnych nietypowych okoliczności, sugerowała jedynie kolejność przeprowadzenia dowodów, zatem wniosek prawidłowo nie został przez Sąd pierwszej instancji uwzględniony. Postępowanie przeprowadzone na rozprawie w dniu 2 czerwca 2015 r nie zostało dotknięte nieważnością.

Pozostałe zarzuty apelacji sprowadzają się do zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I Instancji i zarzutu przeprowadzenia spóźnionych wniosków dowodowych zgłoszonych przez powódkę.

Podkreślić należy, że wniosek dowodowy zgłoszony przez powódkę o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka K. K. stanowił adekwatną reakcję powódki na twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w odpowiedzi na pozew, zatem zasadnie został przez sąd dopuszczony i przeprowadzony.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że do rozwiązania umowy o pracę doszło z przyczyn nie leżących po stronie powódki i że była to wyłączna przyczyna wypowiedzenia powódce umowy o pracę. Zarzuty niewłaściwego wykonywania obowiązków służbowych przez powódkę : nieutrzymywanie czystości i palenie papierosów w czasie pracy, sformułowane zostały wyłącznie na użytek tego postępowania. Dowodzą temu zeznania świadków K. K. zatrudnionej w aptece razem z powódką na stanowisku technika farmacji, która zeznała, że nie było zastrzeżeń do pracy wykonywanej przez powódkę a przełożeni powódki byli zadowoleni z jej pracy, także zeznania świadka J. J. (1) zatrudnionej w ostatnim okresie na stanowisku kierownika apteki, która przyznała, że nie miała żadnych zastrzeżeń do pracy powódki. Oczywistym jest, że największą wiedzę na temat sposobu wykonywania przez powódkę obowiązków pracowniczych mają osoby bezpośrednio i stale z powódką współpracujące, w tym bezpośredni przełożeni powódki, a nie osoby pojawiające się w aptece zaledwie dwa razy miesiącu, jak przykładowo J. P.. Sam fakt, iż powódka pracowała razem z wymienionymi świadkami nie deprecjonuje automatycznie ich zeznań. Świadczenie nie mieli interesu w składaniu zeznań korzystnych dla powódki, a interes taki mieli przedstawiciele pozwanej.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji ocenił zeznania świadków M. S. który do apteki w P. przyjeżdżał kilka razy w roku, J. P. i M. K., wskazując że niewiarygodnym jest by pracodawca utrzymywał przez 5 lat w zatrudnieniu pracownika z którego nie jest zadowolony. Dodatkowo wskazać należy, że powódka nie była nigdy upominana na piśmie, nie było świadków rzekomych rozmów dyscyplinujących powódkę. W związku z tym Sąd pierwszej instancji prawidłowo przyjął, że zarzuty dotyczące niewłaściwego wywiązywania się przez powódkę z obowiązków pracowniczych sformułowane zostały na użytek niniejszego postępowania.

Z zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego wynika niewątpliwie, że wyłączną przyczyną wypowiedzenia powódce umowy o pracę były okoliczności nie leżące po stronie powódki. Pozwana spółka zlikwidowała apteki prowadzone na terenie (...), nie ma przy tym znaczenia czy apteki zostały sprzedane innemu podmiotowi czy zamknięte, nie ma także znaczenia czy decydując o zamknięciu aptek strona pozwana kierowała się względami ekonomicznymi, czy wyłącznie chęcią skupienia swojej działalności na terenie M.. Istotne jest bowiem to, że apteki przez spółkę nie są prowadzone, a z pracownikami rozwiązywano stosunki pracy. Powódka otrzymała wypowiedzenie w dniu 26 września 2013 r, z pracownicą J. J. (1) umowa o pracę rozwiązana została na mocy porozumienia stron w grudniu 2013r, z K. K. rozwiązano umowę o pracę w drodze wypowiedzenia, którego okres upłynął z końcem grudnia 2013r. Pozwana zatem stopniowo redukowała zatrudnienie w związku z planowanym ograniczeniem swojej działalności na terenie (...). Oczywistym bowiem jest, że decyzji o zakończeniu działalności w danym miejscu, nie podejmuje się z dnia na dzień, w szczególności w sytuacji w której pracodawca zatrudnia pracowników, którym przysługują ustawowe okresy wypowiedzenia.

Podkreślić należy, że przepisy ustawy z dnia 13 marca 2003 r o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie leżących po stronie pracownika (Dz.U z 2015 poz 192 j.t) mają zastosowanie wobec pracodawców u których istnieje konieczność rozwiązania stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Kryterium negatywne przyjęte w ustawie o zwolnieniach grupowych jako podstawa jej stosowania sprawia, że katalog przyczyn zwolnień grupowych jest bardzo szeroki i nie można go ograniczać do przyczyn ekonomicznych, zmian organizacyjnych produkcyjnych, technologicznych jak to miało miejsce pod rządami ustawy z 1989 roku.

Bez wątplenia zamknięcie, likwidacja apteki, w której zatrudniona była powódka, stanowi okoliczność nie leżącą po stronie powódki. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że była to wyłączna przyczyna wypowiedzenia powódce umowy o pracę i uzasadniała zasądzenie na jej rzecz odprawy pieniężnej.

Mając te okoliczności na uwadze, Sąd na mocy art. 385 kpc ,oddalił apelację jako bezzasadną.

(-) SSO Małgorzata Andrzejewska (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del. Magdalena Kimel (spr.)

Sędzia Przewodniczący Sędzia